

(המשך מעמוד 35)

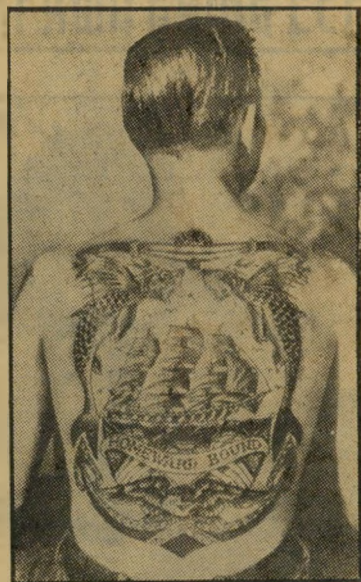
התליך הקיעקוע מחיב והירות רבה ויד מאומנת. בהתחלה גלחים את המקום, מתאר דויד, ואז מעבירים אל העור את הסקיצה, שהיתה מוכנה מראש בצורת רישום בעיפרון כימי על נייר-פרגמנט. אחרי שמנקים את העור היטב באלכוהול מיוחד, מורחים אותו בחומר שמנוני, כדי להקל על חדירת המחטים. טובלים את המחט באלכוהול, מחטאים אותה על אש, ואחר-כך טובלים אותה בצבע הרצוי. מותחים היטב את העור, ור מתחילים לעבוד. העבודה במכונה מהירה מאד, אבל יש אנשים שמעדיפים עבודת-יד אורגינלית, שהיא איטית יותר. המכונה מפעילה סוגים שונים של מחט טים, כדי לשרטט קו, משתמשים במכונה המזיאה שמנון עד 11 מחטים לדקירה. קצב הדקירות הוא בין 3000 ל-4000 בדר. קה. המחטים חודרות לעור לעומק של מילימטר וחצי עד שלושה מילימטרים, תוך אפשרות לכוון עומק החדירה, והצי בע שעל המחט מתפשט וצובע את תאי העור שאליהם חדרה.

אחרי הצביעה, ממשיך דויד, "מור" חים את המקום במישהה אנטי-זהומית, ואחר-כך יש להקפיד על רחיצת המקום במים וסבון. כעבור שבוע בערך מגלית המקום וקרישייהם מתקלפים, ואז מתג' לית כתובת-הקעקע במלוא הדרה.

במחקרים שנערכו בצי' ארצות-הברית ובכרטיניה, הוא טוען, התברר שימאים מהוסנים יותר מפני מיגננות וראומטיזם, בעלי כתובות-קעקע הם בריאים יותר ו' אולי בגלל שהדקירות עצמן גורמות ל- אפקט דומה לזה של שיטת הריפוי הסיי' נית במחטים."

בניגוד לאמונה הרווחת, הרי כתובת-קעקע נוטה לדהות כמשך השנים, בגלל החילוף הטיבעי של תאי ריקמת-העור. "דבר נוסף שאנשים אינם יודעים," טוען דויד מוסקי, "הוא שאפשר לסלק כתור' בותקעקע גם ללא ניתוח פלסטי. עד ה' יום, מי שרצה להיסטר מציור, היה גורם לעצמו לכווייה. כיום יש חומצות חלשות לצורך זה. אותן המחטים המשמשות לקיעקוע אם הן נטבלות בחומצה, הן מו' רידות באותו טיפול עצמו את כתובת-הקעקע הבלתי-רצויה. ניסיתי זאת בהצי'חה על עצמי, וגם על אחרים."

אמני כתובות-הקעקע מאוגדים ב' מיספר אירגונים בינלאומיים, שמר' כזיהם בגלגאוג ובניירורק. "כדי לה' יות חבר באירגון," אמר דויד, "עליך

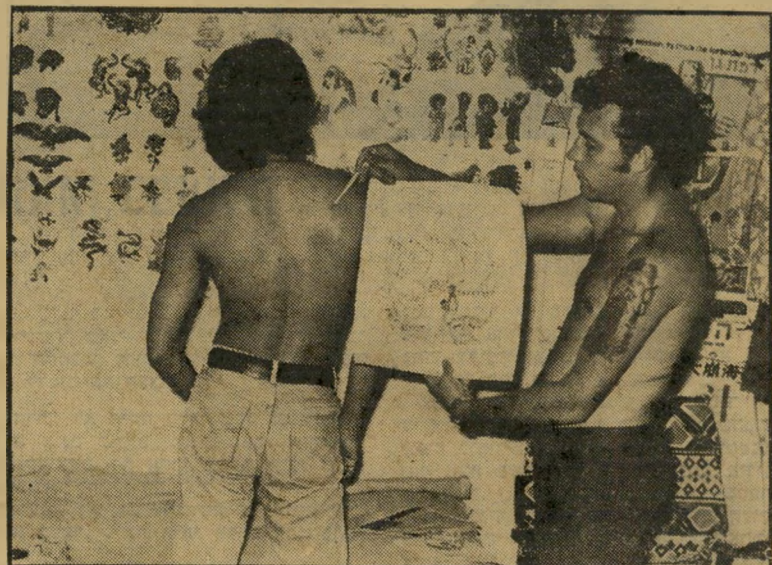
המשך מעמוד 33) התחתן — "כאלו", נרשמים לנישואין ברבנות, וגישים עם הטופס ליחידה, המ' פקד מאשר את שיחוררה של החיילת עשרה ימים לפני מועד החתונה, והוא גם עורך מגבית ביחידה כדי לקנות לזוג גם נה יפה. מתחתנים בטקס צנוע, ומסכימים מראש — רצוי בנוכחות עורך-דין — להתגרש כעבור כמה חודשים, ואז פונים לבית-הדין הרבני.

אלא שלדיינים יש כל הזמן שבעולם, והם אינם ממהרים לראות את החיילת' לשעבר חופשיה ומשחררת מכבלי הני' שאין. לכן יש לדאוג מראש לקשרים עם אחד הדיינים, שירזו את ההליכים ככל האפשר. ורצוי גם לוודא שידידה הנאמן של החיילת לא יתאהב במסד הנישואין ובאשתו ואכן יסכים להתגרש, שהרי המ' טרה הראשונית היתה להשיג את החופש הנכסף, ולא להתליפו בכבלים מסוג חדש.

השמאלנית המסיתת, החומרים ה' דרושים: כמה גיליונות של אל-אתחד, בטאון רק"ח, המשיש סיסמות מתוך המניפסט הקומוניסטי או מכתבי מארצה טונג (להשיג ברוב הסיפריות); נאמים חוצבי-להבות בגנות הציונות ובזכות המ' דינה הפלסטינית; השתתפות בשתי הפג'נות של מצפן — רצוי בקירבת מצלמות הטלוויזיה — וזה הכל. מישוה כבר ירח' לדווח ל"ביטחון שדה" שהחיילת הג'ל מהווה "גורם מסית ומתסיס", וכאלה — צה"ל פשוט לא אוהב, השמאלנית הנוראה תזמן לחקירה ידי'

בניגוד לאמונה הרווחת, הרי כתובת-קעקע נוטה לדהות כמשך השנים, בגלל החילוף הטיבעי של תאי ריקמת-העור. "דבר נוסף שאנשים אינם יודעים," טוען דויד מוסקי, "הוא שאפשר לסלק כתור' בותקעקע גם ללא ניתוח פלסטי. עד ה' יום, מי שרצה להיסטר מציור, היה גורם לעצמו לכווייה. כיום יש חומצות חלשות לצורך זה. אותן המחטים המשמשות לקיעקוע אם הן נטבלות בחומצה, הן מו' רידות באותו טיפול עצמו את כתובת-הקעקע הבלתי-רצויה. ניסיתי זאת בהצי'חה על עצמי, וגם על אחרים."

אמני כתובות-הקעקע מאוגדים ב' מיספר אירגונים בינלאומיים, שמר' כזיהם בגלגאוג ובניירורק. "כדי לה' יות חבר באירגון," אמר דויד, "עליך

על גבו החשוף של התאילנדי דנג, עומד דויד מוסקי להנציה סירת מיפרש, שדגם מיפרשיות, דרקונים ונשרים, באירופה נהוגות גם נשים להנציה קעקועים בגופן.

לקבל המלצות על עבודתך משלושה אמר גים מוכרים. "זאירגונים מספקים להברי' הם מידע שוטף על אירועים וכנסים, וכן שפע של רעיונות חדשים וסקיצות מק' ריות. "למרות הכל," הוא אמר, "עדיין סופולאריות במיוחד הצורות המקובלות של דרקון, נשר, מיפרשה, נמר ופרחחים. היום מגיעות אלי גם בחורות ישראליות שרוצות סתם נקודת-תן על הלחי, או במקומות אחרים..." חלומי הגדול הוא לפתוח הנות לכתור' בותיקעקע, כאלה שיש בניירורק, באמסי' טרם, בקופנהגן וברובע פיגאל בפאריס. אני חושב על משהו קטן בטילת של תל-אביב, שאילו יגיעו גם מלחים מנמלי הארץ השונים."

באנגליה ובישראל

שלה צויר בתחילת המאה על גבו של איש אצולה אנגלי, הנושאים הפופולריים הם מיפרשיות, דרקונים ונשרים. באירופה נהוגות גם נשים להנציה קעקועים בגופן.

קדוש, ציורים שאותם ביצעו אמנים מקור' מיים, בעיקר ארמנים מירושלים, ביתר לחם ונצרת."

כתובת-קעקע — סימן לבריות

עד סוף המאה ה-19 בוצעה מלאכת הקיעקוע ביד, תוך שימוש בסכינים, עצמות של חיות וסיכות פשוטות טבולות בצבע. "בשנת 1890, מספר דויד, המ' ציא אירלי סמואל, אמין-קעקע גויל, את המכונה החשמלית הראשונה. המצחיק הוא, שאירלי עצמו מת כאשר נפל מסר' לם כשצבע את ביתו."

במדינה

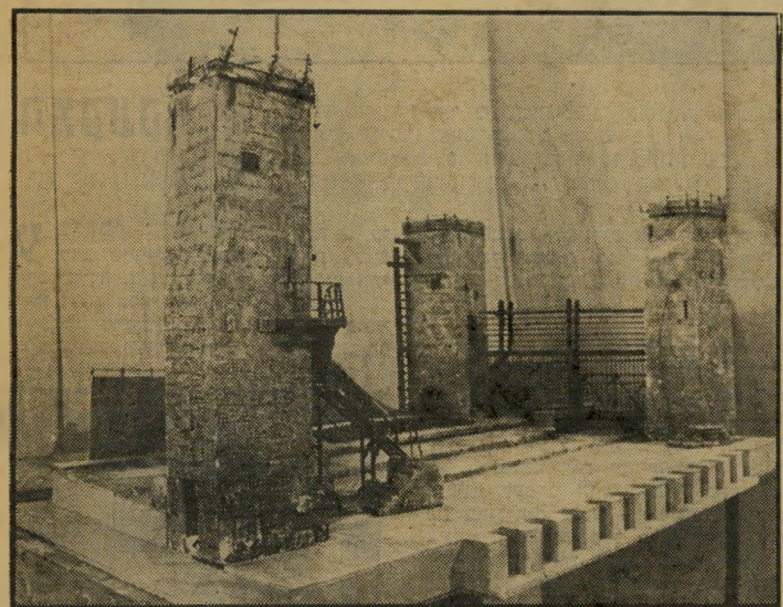
לורנץ, והוא לא יסכול בשום אופן הת' נכלות שכזאת של צה"ל לבעלת-השובה. הוא ישחרר אותה מן הצבא, כי אחרי הכל, לשם מה נועד ההסכם הקואליציוני, אם לא לטובתה?

פסטיבלים

"שוויץ" יקר מדי

מופעייהראווה העונתיים יעלו 9 מיליון לירות, שבחלקם יישא משלם-המיסים

לפני שבע-עשרה שנים, ב-1960, נת' קנאו פרנסייה-תרבות בישראל בפסטיבלים האמנותיים הנהוגים בעולם הגדול, דוגמת פסטיבל אדינבורו הבריטי או ולצבורג האוסטרי, והחליטו שמה שטוב לאירופ' אינם טוב גם לישראל. החליטו — ועשו. מאז, מדי שנה בחודשי הקיץ, מעלה הפסטיבל הישראלי עשרות מופעים מו' סיקליים ואחרים, המרוכזים בעיקר בערים הגדולות ובאמפיתיאטרון הרומי בקיסריה. מלכתחילה נתכונו פרנסייה-תרבות לעודד ולפתח בעיקר יצירה ישראלית מקורית, אלא שדומה כי רעיון יפה זה נזנח עם השנים, ותחתיו באו מופעי-ראווה שכוני' הם להציג את ישראל כמעין "מעצמה בינונית" מבחינה תרבותית. הפסטיבל, שיימשך ארבעה שבועות, מוקדש השנה, רובו ככולו, ליצירות של לדוויג ואן-בטהובן, במלאות 150 שנים

תיפאורת "פידליו" מי יישא בהוצאות?

למותו. במרכז הארועים המרשימים, שי' יכללו את כל הסימפוניות של בטהובן, ויצירות קאמריות ואחרות, יעמד ביצוע בימתי מלא של האופרה פידליו, שהיא היחידה שמלחין זה חיבר והמוצגת לראי' שונה בישראל, כביצוע בימתי מלא. להרחיק לקיסריה. אמר מנהל הי' פסטיבל, יעקב קיסטריצקי: "צריך להנך את הטעם האמנותי של הישראלים, ולשם חינוכו מוקמה באמפיתיאטרון בקיסריה תיפאורת-ענק, תחת שרביטו של מעצבי' הבמה האוסטרי הנודע, גונתר שניידר סימסן."

מי שירצה ב'חינוך של הטעם האמנו' תי"י יאלץ, איפוא, להרחיק לקיסריה, כיוון שרק שם יתקיימו חמש ההצגות של פידליו, כאשר הראשונה אמרה לפתוח את אירועי הפסטיבל, ב-16 ביולי. מנהל הפסטיבל אינו מסתיר את הת' פעלותו מן ההישג האמנותי הכרוך בהצגה מעין זאת. "יש לנו אופרה לאומית, אבל זה סקאנדאל לאומי, מה שמתחשש שם, והמיליונים שמוריימה המדינה לאספר... ברשת! פידליו! יהיה רק הצלחה." הצלחה זו תעלה, לפי חישובים ראשונים של המארגנים, כ-3 מיליון לירות, בהן נכללות 400,000 הלירות שיעודו לבניית התיפאורה המיספר, שאותו נוקבים אנשי הפסטי' בל, הוא סכום צנוע לעומת המקובל בי' חו"ל: בניית תיאטורה בסדר-גודל כזה היתה עולה לאופרה של וינה פי-עשרה

דותית, שבה ינסו לשכנעה שהציונות אי' ננה תנועה גוענית ושה — בסדר, אלא שהשמאלנית יודעת, משיעוריה-ההיסטוריה בבית-הספר, שהציונות היא התנועה המ' שעממת ביותר בעולם, ושבקומוניזם יש הרבה יותר "אקשן", אם האנשים החברי' בים ב'ביטחון שדה" ישתכנעו שהיא כלי' כך מוקה למוראל הצבאי, הם יעניקו לה את השיחרור מכבלי המדים. לחיילת כזאת יקשה מאד לעבוד בעתיד במיסגרת מע' רכת-הביטחון, אבל אין ספק שיימצאו לה דברים יותר מעניינים לעשות. רתית רטרואקטיבית. מומלץ למי שהשמאלנות לא בשבילה, עליה להאריך את החצאת הצבאית בהרבה סנטימטרים, את האוסר את האיסור, ללמוד את ברכת' המזון, להתפלל — אבל בלחש, כדי שלא ישמעו מה היא אומרת — להשתתף בפג'גנה של גוש אמונים — אחרי זמן-מה היא תוכל להצהיר שחורה בתשובה מלאה, שכל כבודה בת"מלך פנימה, ושעליה לע' זוב את הצבא המופקר ולשוב הביתה, שם מתין לה שידוך מעולה בצורת אב' רך באחת הישיבות. עם ההצהרה הזאת ניתן לגשת אל כל מועצה דתית באזור מגוריה של החיילת, ושם כבר ידאוג לפרטים הטכניים, אם בכל-זאת מתעוררים קשיים, כל מה שיש לעשות הוא לכתוב מכתב נוגש אל חבר' הכנסת איש אנודת ישראל, הרב שלמה